

TEREMTŐ LÉLEK

LEVÉL A VERESEGYHÁZI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG ÉLETÉRŐL

X. évfolyam 11. szám

2010. december

KARÁCSONY ÜZENETE

Az elidegenedett világ oka az, hogy az emberek elidegenedtek egymástól, vagyis kevésbé szeretik egymást. Ez pedig annak a következménye, hogy elidegenedtek Istentől, vagyis kevésbé szeretik az Istent. Karácsonyról mégis mindenkinek az jut először eszébe, hogy ez a szeretet ünnepe. Nagyon sivárrá válna azonban ez a nap, ha megmaradna az általánosságok szintjén. Karácsonykor ugyanis nem csak úgy általában ünnepeljük a szeretetet, hanem egészen konkrétan emlékezünk arra, hogy ezen a napon kétezer évvel ezelőtt Isten szeretetből emberré lett. Egy lett közülünk, mivel szeret minket. Magára vette az emberlét teljességét, a magzati léten és a születésen át a csecsemő kiszolgáltatottságáig, majd a tanulás és a növekedés sikerein, valamint a munka embert formáló élményén keresztül egészen a szenvedés és a halál kapujáig.

Ezért számunkra sem szólhat az ünnep egyszerűen csak arról, hogy szeressük egymást egy kicsit jobban, legyünk egy kicsit jobbak, legalább ezen a napon, hiszen elvégre ez a szeretet ünnepe. Ahogy az Isten szeretete konkrét tettekben nyilvánul meg, úgy mi sem maradhatunk az általánosság szintjén. Egyébként igazuk lenne azoknak a magányos embereknek, akik karácsonykor lelki krízisbe kerülnek, vagy depresszióba esnek amiatt, mert elemi erővel élik át a szeretet hiányát, azt, hogy ők senkinek sem kellenek, magányosak és kiteszítottak.

Karácsony ünnepe elsősorban Isten szeretetének az ünnepe, és ez a szeretet felénk irányul, másodsorban pedig a mi szeretet válaszunk Istennek és embertársainknak. Ezért talán nem is annyira intelemről, mint inkább üzenetről, sőt vigasztalásról, bátorításról beszélnek. Ez az üzenet pedig valóban minden embernek szól: nem igaz az, hogy egyedül vagyunk a világmindenségben, nem igaz, hogy kozmikus árvák vagyunk. Valaki számára olyan fontosak vagyunk mi mindannyian, hogy Ő maga keresi a kapcsolatot az emberiséggel, minden egyes emberrel. Nem várja meg, hogy mi küldjünk rádiójeleket, kapcsolatot keresve egy távoli világgal, hanem Ő lép először.

Ő az, aki előbb szeret, aki felkeres, meglátogat bennünket. Mivel fontosak vagyunk neki, ezért egy lett közülünk. Ha pedig az Isten emberré lett, akkor embernek lenni mégiscsak nagyszerű dolog, ha ő ennyire halálosan komolyan vett bennünket, akkor érdemes nekünk is komolyan venni magunkat és életünket. A keresztény hit ezért minden embert elgondolkodtathat az élet értékéről és egzisztenciális vigaszt hozhat a megkeseredett emberek életébe is. Karácsony legfőbb üzenetét úgy is megfogalmazhatjuk, hogy embernek lenni annyira jó, hogy még az Isten is emberré lett. Becsüljük meg tehát mi is emberi hivatásunkat. Tartozunk ezzel magunknak és az Istennek is. Bárcsak minden ember lelkében megrezdülne Isten szeretetének a húrja ezen az idei karácsonyon!

Részlet a Ternyák Csaba egri érsekkel készített interjúból, amely megjelent az egri Városi Újságban, 2007. decemberében

Egyházközségünk minden tagjának a megszületett Jézus kegyelmeiben gazdag, áldott karácsonyi ünnepeket kívánunk!

Zsolt atya, Balázs atya,
Gyuri atya, Jácinta nővér
és a szerkesztők

**„MEGHALLJA KONDULÓ HARANG HÍVÓSZAVÁT;
S NEM HAGYJA MAGÁRA SZEGÉNY KÁRPÁTALJÁT...!”**

A történet még nyáron kezdődött, mikor a nappalink átrendezése alkalmával mintegy százötvennyi könyvünk feleslegesnek találtatott. Ahhoz túl sok volt, hogy egyszerűen megszabaduljunk tőle, így adódott az ötlet, hogy keressünk olyan lehetőséget, ahol örülnek ennyi régebbi kiadású könyvnek. Ekkor hívtam fel Átányi László tanárurat, akiről régóta tudtam, hogy sok kapcsolata van határon túli magyar intézményekkel, bizonyára fogja tudni, hogy vágjunk neki. A tanár úr máris ajánlotta a beregszászi Bethlen Gábor Magyar nyelvű Gimnáziumot, ahol biztosan nagy örömmel fogadnak ilyen jellegű adományt. Közben eszembe jutott, hogy ha már megyünk, akkor meg

kellene pakolni az autót rendesen. Ekkor kezdtünk hirdetni a templomban, hogy adománykönyveket gyűjtünk. November 15-én, hétfőn egy méretes utánfutót megpakolva az összegyűlt mintegy 1000 kötetnyi könyvvel végre elindultunk Beregszászra. Előzetesen úgy beszéltük meg, hogy Vásárosnaményban vár minket egy ottani tanár kolléga, aki segít majd leküzdeni a nem éppen európai módon

működő határátlépést. Így is volt. A lekötözött utánfutó természetesen rögtön szemet szúrt, félre is állítottak minket. Ekkor örültünk igazán, hogy Komári Balázs elénk jött, mert a „Tavaris-ucsityel-já-dákládevájuvám-nyikto-nye-átszusztvujet” mondat hajtogatásával aligha lehetett volna meggyőzni a hivatalos szerveket, hogy semmilyen veszélyes dolgot nem viszünk. Ami persze csak nekünk ilyen egyértelmű, mivel ők minden határátlépőt potenciális csempésznek tekintenek. Némi huzavona, meg az utánfutó felforgatása után azért továbbengedtek minket.

Maga a város a határtól mintegy 5 kilométerre található. A régi épületek még lepusztultságukban is igen szépek, látszott rajtuk, hogy valaha szebb napokat élhettek.

Mi egyből a gimnáziumhoz mentünk, ahol az intézmény igazgatója nagy szeretettel fogadott minket. Személyesen vezetett körbe, megmutatta a már felújított illetve a felújításra váró épületrészeket. Az informatikatermük a legmodernebb követelményeknek is megfelel, de még a kollégiumot is olyan állapotba hozták, hogy semmiben nem kell hiányt szenvedniük az itt lakóknak.

A könyvtárban megtalálhatóak a magyar irodalom klasszikusai, de nagy örömmel fogadták a veresegyházi adományt is, ami tovább színesíti a könyvtári kínálatot.

Ebédre nagyon finom szendvicseket kaptunk; közben elbeszélgettünk az igazgató úrral a lehetőségekről, az iskoláról, az itteni gyerekek jövőjéről. Ahogy elmondta, természetesen minden adománynak örülnek, de a legfontosabb az lenne, hogy egy valóban erős és tekintélyes anyaország minden szempontból álljon a hátuk mögött, mert jelenleg több eredményt érnek el az ukrán népesség mintegy 35 %-át kitevő orosz kisebbség közreműködésével.

Az ebéd után elkészöntünk, sétáltunk még egyet a város főterén, majd

hazafelé indultunk. Lehet mondani, ez még kalandosabbra sikeredett, mint az idefelé jövet, mivel az üres utánfutó még nagyobb gyanút keltett, mint a megpakolt. Az egyik határőr az egész autót végigmászta, de szemmel láthatólag egyáltalán nem hitte el, hogy sem az olcsó benzinből, sem a zárjegy nélküli szeszesitalból nem hoztunk, de még egyetlen csomag adózatlan cigarettát sem talált. Végül „eredmény hiányában” kénytelen volt elengedni minket. Késő este volt már mire hazaértünk a hosszú útról.

Remélem, lesz még alkalmunk az ottaniak kedves meghívásának eleget tenni egy többnapos kirándulás keretében, hogy a történelmi magyar emlékhelyeket is felkereshessük.

Ezúton mondok köszönetet mindenkinek, aki könyvet adományozott kárpátaljai magyar testvéreinknek. Köszönöm Ferencz Zoltánnak, hogy velem tartott; és köszönöm Kerek János őrbottyáni református testvérünknek, aki az utánfutóval szerelt, saját maga által vezetett járműszerelvényt biztosította a szállításhoz. HoGy

ADVENT INDÍTÓ AJÁNDÉKOK A SZENT PIO OTTHONBAN

A családi közösség ezúttal is a hagyományos ajándékkészítéssel és véradással nyitotta meg az idei adventet november 27-én. A Szent Pio Otthon igazi ajándékkészítő manufaktúrává vált ezen a szombaton. A sok szorgos kéz csak úgy ontotta, az új minőségben életre kelt alapanyagokat, adventi koszorúkat, gipszmécseseket, havas házikókat, illatos angyalkákat.

A tavalyi nagy siker után, véradás formájában a nagyoknak idén is lehetőségük nyílt az egyik legfőbb értékünk, az egészségük továbbadására. Örömteli volt, hogy a sok visszatérő testvér mellett, számos új arccal is találkozhattunk a pihenőben berendezett ideiglenes véradó állomáson. Végül nem csoda, hogy a sok-sok ténykedés után olyan jól esett a közösen elköltött bográcsigulyás. Jó érzés volt számunkra, hogy ezúttal is együtt készülhettünk veletek az adventre és ne feledjétek jövőre veletek és minden új érdeklődővel ugyanígy, ugyanígy!

Köszönettel: A szervezők

Befogadási Szerződés

Advent első vasárnapján három, a beavató szentségek vételére készülő felnőtt testvérünk (Horváth Éva, Szabó Edit és Wéber Éva) befogadási szerződésére került sor. Imádkozunk értük, hogy útkeresésük közelebb vigye őket Istenhez és hitükben elmélyülve járulhassanak a szentségekhez!

„...vessétek le a korábbi életmód szerint való régi embert, aki romlásba rohan a megtévesztő kívánságok miatt; újuljatok meg gondolkodástok szellemében, és öltözzétek magatokra az új embert, aki Isten képére teremtett, valóban igaz és szent emberként.” (Ef 4,22-24)

Advent első vasárnapján került sor a befogadási szerződésre, amikor mint bérmálkozásra készülő jelölt hitet tehettem a közösség előtt, hogy Jézus útján szeretnék járni. A szerződés azért jelentett különösen nagy örömet, mert az IGEN, melyet már oly sokszor kimondtam erre az útra és az Igen, amelyet Isten mond ki rám, ebben a szentmisében kézzelfogható valósággá vált.

A választott ígérés kifejezi számomra az utat, amelyen járok, illetve járni szeretnék. Az útra valóm a tanítás, amelyet az egyháztól kapok, nemcsak a gondolkodásomban újít meg, de szeretném, ha láthatóvá válna a mindennapi cselekedeteimben is, hogy méltó legyek a szentségfelvételre.

Hálás szívvel köszönöm a közösség befogadó szeretetét, amely ezen a szentmisén tapasztalható volt és kívánom, hogy mindannyiunkat kísérje ez a szeretet.

Wéber Éva

A befogadási szerződés története számomra akkor kezdődött, amikor még csak gondolkodtam azon, hogy Útkereső szeretnék lenni. Egy évvel ezelőtt a veresi Református Iskola adománygyűjtő karácsonyi vásárán Juli lányom kezéből érkezett hozzám egy szentírási rész kis narancssárga papírlapon, rajzzal kidíszítve.

Ez áll a papíron:

„Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást.” (Jn. 13,34)

Elolvastam, és nagyon meghatódtam, kincsként került a kis papírlap az éjjeliszekrényemre, azóta is ott van. Mindennap ránéztem, olvastam, és meglepődtem, mert örömet és értelmet adott minden napnak, és ráadásul minden nap mást és mást olvastam ki belőle. Volt, hogy békét és ajándékot kaptam általa, máskor pedig feladatot, felelősséget. Mikor Igét kellett választani a befogadási szerződésre,

már nem volt kérdés, hogy számomra ez a legfontosabb, hiszen egy éve minden helyzetben támaszt és útbaigazítást ad.

Kérdés csak az volt, miért izgulok annyira a befogadási szertartás előtt, és hogy hogyan tudnám ezt leküzdeni. De erre nem találtam meg a választ. Amit utána éreztem, az egy különleges nyugalom, öröm és hála volt, hogy meg tudtam tenni ezt az utat. Horváth Éva

MIT ADHATNÉK ÉN AZ ÚRNAK...

- EGY MENNYEI SZÜLETÉSNAP TÖRTÉNETE -

Az advent az Úr eljövételére való reményteli várakozás, a vele való találkozásra felkészülés ideje. Szeretett testvérünk Rózsáné Somlai Márta számára beteljesült az advent. December 8-án Ő ténylegesen átélte az adventet, az Úr eljövését, az Úr Jézussal való találkozást. Közülünk való távozására a legmegfelelőbb jelzők: a csodálatos, rendkívüli, különleges. Ennek körülményeiről és bennünk hagyott nyomairól szeretnék most beszámolni.

Márti távozásra nagyon különleges kegyelem volt. A Pio Otthon könyvtárában a karitás csoport találkozóján voltunk együtt. Az első kb. 45 percben az éppen aktuális feladatokat beszéltük meg. Márti mérlegelés nélkül, borzasztó nagy odaadással "oroszlánrészt" vállalt az adománycsomagok elkészítésében. Ezen felül elvállalta egy anyuka "tehermentesítését" is azzal, hogy időnként vigyáz az autista kisfiára. Fogalma sem volt, hogyan kell egy autista gyermekkel bánni, de Kingával, egy gyógypedagógussal a családok közösségéből, fel akarta venni a kapcsolatot, hogy segítsen neki ebben, mert nagyon akart segíteni az anyukán (akit nem is ismert). Teljesen átérezte az anyuka helyzetét. Mint mondta, Ő is sok beteget ápolt már otthon, ami 24 órás szolgálatot jelentett és mennyire jó volt, amikor valaki felváltotta ebben egy-két órára és kimehetett az erdőbe egy jót sétálni.

Ezek után a HÁLA – VISZONZÁS témában elméltünk a következő ígéről és a hozzá kapcsolódó szempontokról.

„Mit adhatnék én az Úrnak a sok jóért, amit Ő nekem juttatott?”

(115. zsoltár)

1. Tényleg mit tudok én adni egyáltalán? (Idő? Képesség? Anyagiak?)

2. Egyáltalán mi az enyém? Valójában mivel rendelkezem?
3. Mi az, amit úgy érzem, oda kellene jobban adnom, de eddig még nem sikerült?

Ezt mindenki megkapta a kezébe egy lapon. 2-3 perces csendet tartottunk. A csend alatt felhallatszott a Pio pincéjében próbáló énekhangja. Tisztán kivehető volt az ének, amit ez alatt a csend alatt énekeltek. Egy taizéi ének volt, amit múlt vasárnap (örvendező vasárnap) a gyermekmisen énekeltek. Az ének szövege:

**“A szívem örül, jön az Úr,
jön az Úr, közel van már,
s Ő az én menedékem,
az én menedékem!”**

A csendet követően Varga Liza beszélt 4-5 percig. Az Ő gondolatait, tanúságtételét hallgattuk figyelmesen. Liza után Márti folytatta. 5-6 percig beszélhetett. A szavaival, a gesztikulációjával a teljes önátadásáról tett tanúságot. Neki semmije sincs - mondta. Mindene ami van, azt az Úrtól kapta és ezért hálából mindent neki ad vissza. Bármikor, bármiről képes lemondani. Ő nem gyűjtöget. Éppen ellenkezőleg szándékosan mond le számára kedves dolgokról azzal, hogy odaajándékozza a szükségét szenvedők számára. Ezzel edzi magát és készül arra, amikor majd mindentől el kell szakadnia. Ezzel készül az e világból való távozásra, az Úrral való találkozásra. Ezzel fejezte be a "kerek" beszédét, tanúságtételét. Amint a mondat végén az utolsó szót kimondta egy pillanat csend következett és ebben a csendben egy bizonyos irányba tekintett s olyan "finoman", lassan elkezdett dőlni. Még időben elkaptam, hogy le ne forduljon a székről.

Így ment el Márti. A teljes önátadásáról szóló kerek tanúságtétele végén mintegy megpecsételve azt, hitelesítve azt. Szentként távozott!

A Szűzanya szeplőtelen fogantatásának ünnepén (dec. 8.) történt.

* Közülünk való távozása hasonlított a Szűzanya távozásához, amelyre a görög keleti egyház az "elszenderülés" szót használja.

* Olyan odaadás, készség volt Mártiban, amelynek talán az Úristen nem tudott ellenállni, hogy el ne fogadja tőle. Talán valahogy úgy, ahogyan Mária alázata és engedelmessége is "levonzotta" az örök Igét, hogy megtestesüljön benne.

* Mária a kegyelemmel teljes anya. Márti is nagyon sok kegyelmet kapott még "elmenőben" is. Balázs atya az egyház szolgálata által közvetítette számára a teljes feloldozást (a Szent Kenet szentségében) és a teljes búcsút! Joggal feltételezhetjük, hogy Márti már értünk imádkozik a többi szenttel együtt... minket, a plébániáját, az autista kisfiú édesanyját, és természetesen a családját segíti fentről. Minden valószínűség szerint az Úr Jézus elfogadta Márti felajánlását, maradéktalan önátadását és más szolgálatot bízott rá. Márti bizonyára megérett egy olyan szolgálatra, amit már földön testben élve nem tudott betölteni.

Mikor az újraélesztési kísérletek mind kudarcot vallottak, a karitászcsoportból, a felnőtt közösségből, és a templomi kórusból mintegy húszan maradtunk együtt. Gyuri atya is velünk volt. Az imáságunk alaphangja örvendező, dicsőítő, hálaadó volt. Az egyéni imák erről szóltak. A dicsőséges rózsafűzért imádkoztuk közösen. Az énekeink a következők voltak: Áldjon meg téged az Úr; Jó az Úrban bizakodni; A szívem örül jön az Úr; Dicsőség, szent áldás, tisztesség.

Márti a plébániai imaiskolába már évek óta járt (már ötöd éves, végzős volt ☺) ezen kívül a cursillo közösségben és a karitászcsoportban is otthon érezte magát. Ez olyan nagy öröm, hogy a plébániánkon, a plébániai közösségekben itt van, velünk van Jézus!!! Lehetőség van a vele való találkozásra és az elköteleződésre a követésében, egészen az életszentség megvalósításáig! Márti imaiskolás csoportjából valaki azt mondta, hogy Márti ötösre vizsgázott. Márti itt közöttünk, ezen a plébánián jutott el idáig. Ez egészen öröndetes! Hálásak vagyunk Őerte, az ő életéért, az ő példájáért, az Úristen kegyelméért!

Örvendező vasárnap előesti zsolozsma meglepetéssel szolgált. Balázs atya fedezte fel a következőket:

- A 115. zoltár pont benne van az örvendező vasárnap előesti dicséretben!
- Az elmélkedésre kiválasztott zoltárverset követő versek jól vonatkoztathatók Márti csodálatos távozására!

"Mit adhatnék én az Úrnak a sok jóért, amit ő nekem juttatott?
Főlemelem az üdvösség kelyhét, és segítségül hívom az Úr nevét.

Amit fogadtam az Úrnak, megadom egész népének színe előtt.
Becsés dolog az Úr szemében szentjeinek halála.

Uram, én a te szolgád vagyok, a te szolgád, és szolgálód gyermeke.
Bilincseimet széjjeltörted, most hálaáldozatot mutatok be neked,
és segítségül hívom az Úr nevét.

Amit fogadtam az Úrnak, megadom egész népének színe előtt,
az Úr házának udvarán, Jeruzsálem, falaid között!"

"egész népének színe előtt" – a szemünk láttára történt

"szentjeinek halála" – szentként váltunk el tőle

"Bilincseimet széjjeltörted" – most már semmilyen emberi korlát
nem zárja el őt Istentől, a színről színre látástól

"Úr házának udvarán" – a Pio otthonban a templom mellett történt

Márti férje, Józsi kis feljegyzéseket talált Márti táskájában. Nem régen írhatta le őket. A feljegyzések Márti és az Úr közötti mély, bensőséges kapcsolatáról tanúskodnak. Ebben az imabeszélgetésben, amelynek „töredékei” leírva megmaradtak, Márti **Jézus szeplőtelen szívének ajánlotta magát**. Emlékezzünk a 115. zsoltárra. Kétszer is szerepel benne: **„Amit fogadtam az Úrnak, megadom”**, pont azokban a mondatokban, amelyek közvetlen Márti távozásának körülményeire vonatkoztathatók. Áldott az Úr, aki ilyen mélységes vágyakozást ébreszt bennünk és ezt a vágyat Önmaga tölti be. Szent Ágoston így fogalmaz: „Nyugtalan a szívünk, amíg Benned meg nem nyugszik.” Áldott az Úr, aki előtt kedves teremtményei önfelajánlása, aki elfogadja az őszinte szívvel tett legapróbb felajánlásainkat is és Önmagával jutalmazza.

Fendler Erzsébet, a karitás csoport egyik tagja, aki szintén jelen volt, a csodálatos távozás egyik mozzanatára így emlékszik vissza:

„Ami engem nagyon megérintett, az a betegek szentségének közösségi kiszolgáltatása volt. Amikor Kovács Ilona doktornő próbálta Mártit menteni, láttam, hogy nagy a baj. Kovács Zsuzsával egyetértve leszaladtam a Szent Imre terembe Balázs atyáért, hogy jöjjön fel Mártihoz. Ő sietve magához vette a „kellékeket”, - és kérve, hogy csatlakozzunk az imádsághoz - odakuporodott Márti mellé, hogy feladja neki a betegek szentségét. Mi ez idő alatt egy-két lépéssel odébb álltunk bekapcsolódva Balázs atya imádságába. Nem emlékszem pontosan a szavakra, mit imádkoztunk akkor, csak azt éreztem, kísérik Mártit, vele haladunk, zarándokolunk. Nagyon hosszúnak tűnt az út, és egyszer csak Márti belépett egy ajtón, az becsukódott mögötte, mi pedig kívül maradtunk. Soha nem kísértem még senkit ily módon, így döbbenet volt számomra a tapasztalat, hogy a kegyelem, melyet Márti és mi is (a közösség) kaptunk abban az órában, mennyire nyilvánvalóvá tette köztünk Jézus valóságos jelenlétét. Áldott legyen ezért az Úr!”

Kérjük az Urat, hogy töltsse be vigasztalásával a szerető feleség, édesanya és nagymama hiányától szenvedő családot!

Ragyogjon előttünk Márti példája, aki készült és kész is volt az Úrral való találkozásra. Márti adventi várakozása Isten és az emberek szolgálatában telt, készen arra, hogy bármikor mindenről lemondjon, hogy az Úr lehessen a mindene. Hiszem, hogy ezt meg is kapta! Hiszem, hogy az út, amelyen haladt a szentség útja, amelyen egyenesen a Mennybe jutott. Legyen Ő közbenjárónk, hogy mi is így készülhessünk életünk Nagy Találkozására!
Lukács Péter

NEM FÜGGHETÜNK SEMMITŐL

Aligha lehet a véletlen műve, hogy az Ifjúsági Közösség őszi (a sorban pedig a második) lelkigyakorlata éppen azon a napon, nov. 4-én kezdődött, amikor 54 évvel ezelőtt ugyanezen a napon egy megszálló hatalom tankokkal próbálta meg igazolni saját függőségbe taszító és életidegen eszméit (ugyanazt napjainkban jóval kifinomultabb és cinikusabb eszközökkel történik és e folyamatban aktív résztvevőkké váltak különböző nemzetközi pénzügyi körök is). Az áldozat azon a novemberi napon Magyarország volt.

De nemcsak gazdasági és politikai függés létezik (mindkettőre bőven találunk példát a Földön), hanem lelki is. És itt kanyarodok rá a vácrátóti imaiskolára, melynek témafelelőse a márciusi lelkigyakorlathoz hasonlóan ismét Richter Attila volt. A továbbiakban ennek gyümölcseiből olvasható mindenki épülésére egy kis „ízeltő”.

Amit a Vácrátóton kapott kegyelmek hatására mondhatok, az az, hogy üdvösségünk szempontjából a lelki függés a legveszélyesebb. A szabadság hiányának pedig elkerülhetetlen következménye az önzetlen szeretetre való képtelenség. Szeretetünkben akadályozhatnak minket érzéseink, bizonyos személyek, ill. külső körülmények (a teljes lelki függetlenség persze sohasem érhető el, de mégis érdemes érte küzdeni). Csupán egy szemléltető példa: azok a fiatal házaspárok, akiknek a „szerelme” a fiatalságuk futóhomokjára épül, azoknak idős korukra stabil és folyamatosan finomodó kölcsönös szeretet helyett csak kölcsönös marakodás, zsörtölődés és kiüresedés marad. Van, hogy valaki csak akkor tud „szeretni”, amikor lelkileg ő is valahol a föld felett jár. Annál kibírhatatlanabb lesz később a viselkedése, ha Jézus egy nagy keresztet jelentő próbatétellel akarja őt jobbra formálni.

Vannak „válogatósak” is: ők csak azokat tennék boldoggá, akiket jól ismernek, rokonszenvesek és könnyen megtalálják velük a közös hangot. Ne kerteljünk: e téren bárhol a világon az emberi közösségek, de különösen a keresztény közösségek nagy kísértésnek vannak kitéve. Nevezetesen annak, hogy a számukra nehezen megnyíló, esetleg a lelki sebeik miatt zárkózott vagy a mi rovásunkra bűnöket elkövető személyek jelenléte miatt a közösségbe járás és azon belül Krisztus továbbadása helyett más közösségek, ill. társaságok felé kacsintanak. Csakhogy az ilyen „elvágyódó” másokat rövidít meg azzal, hogy nem küzd a minél nagyobb lelki függetlenségért, és ennek eredményeképpen nem ad nekik önzetlenül és két marékkal, mert sokkal inkább kapni akar, mint adni! Vajon, ha ők lennének hasonló helyzetben, mint azok, akik miatt „fanyalognak”, nem esne nekik jól, az hogy igenis fontosak és nemcsak Isten szemében?! Csak kiegészítésként teszem hozzá, hogy számtalan párkapcsolat tönkremenéséért felelős a fentiekben vázolt lelki függőség és annak keserű következményei.

Valahol elgondolkodtató, hogy igen sok kereszténynek csak az ajándékok kellene és nem maga az *Ajándékozó*, *Akivel* aztán másokat is meg tudna ajándékozni. Adni ugyanis nagyobb boldogság, mint kapni.

De ugyanilyen fontos az adásra alkalmassá tévő önszeretet is. Csakhogy vannak, akik ezt is félreértelmezik. Helyes önszeretetnek itt azt nevezzük, ha úgy adunk saját magunknak, hogy ezzel rövid- vagy hosszútávon másokat is boldoggá teszünk. Önzés viszont az, ha úgy akarjuk magunkat boldoggá tenni, ha ezzel más személyeket szükségszerűen megrövidítünk.

És ha már a szeretetről van szó, legutoljára hadd osszak meg néhány evangéliumi bölcsességet, amelyek életre váltása nálam bevált. Az első az, hogy egyrészt szabad kérni a másiktól (de főleg Istentől), ugyanakkor nekünk a felebarátunk kérése nélkül is igyekeznünk kell észrevenni, hogy neki mire van szüksége. Másodsor: csak azt tegyük a másikkal, ami hasonló élethelyzetben nekünk is jól esne. Harmadsor: bár rövidtávon nem kifizetődő, hosszú távon mégis hasznos, ha az árral szemben úszunk. Negyedsor: a szeretetet elsősorban tettekkel és nem szavakkal kell bizonyítanunk.

Petneházy András

AMIT A „TERMÉSZET” TANÍTOTT 2.

Kedves Testvérek!

Advent lévén, várakozunk. Várjuk az Eljövotelt. Várjuk? Az Úrjövotelt várjuk? Minden évben elgondolkodtatnak ezek a kérdések, mikor közeleg a karácsony. Gyermekként vártam, mert valami bizsergető érzés kezdett hatalmába keríteni: közös vacsora a családdal, karácsonyi dalok, fenyőfa a szobában, ajándékokat kapunk és ajándékokat adunk...

Felnőttként sem szűntek meg ezek az érzések, mert ezek mind jók, de csak ezért várni egy hónapot? Az évek folyamán megértettem, milyen nagyszerű ünnep a karácsony. Várunk, aztán még jobban várunk, mert örömnep érkezése lesz. Mindig új a karácsony, mert az egész évben megélt tapasztalatainkat veszi az Úr a kezébe, és ezek segítségével hív magához az ünnepre. Milyen szép misztérium: nekünk adja Magát, de úgy, hogy egész évben velünk volt, és vezetett - ha hagytuk -, majd az egyházi év kezdetén folyamatosan növeli bennünk a vágyat a Vele való találkozásra. Egyszerű és tökéletes: egész évben ad a szeretetből, mi pedig ezt megérezve akarhatunk-e a mást, mint ebből még többet? Egyszerre kapjuk a vágyat, és ezt ugyanakkor be is tölti... Csalogat a legjobb felé, amit nem nyom a kezünkbe, mint egy nem kívánt ajándékot, hanem várja, hogy kérjük. A szeretettel betelt lélek pedig nem tudja magába zárni az örömet, kiárad belőle, mint a színültig teli korsóból, amelybe az Isten folyton csepegteti az éltető vizét... Ez a teli lélek meg akarja osztani örömét másokkal, adni akar, ajándékozni, látni másnak is a szeme tükrében a teljes örömet.

Milyen jó úgy ajándékozni, hogy az Isten bennünk lévő képmását adhatja az ember. Évekig kerestem magamban, miben tud az Úr olyan szeretetet adni rajtam keresztül, ami engem is egyedivé tesz, mint bármelyikünket. Rájöttem, hogy a teremtés csodáin erősen szól hozzám, ami oly' mélyen betölti a lelkem, hogy gyakran a legnehezebb küzdelmeimben az erdőben találom meg Teremtőnket. Eszerint így csepegteti a lelkem korsóját a Megváltó, ebből a szeretetből adhatok azoknak, akik közel állnak hozzám. Azon a bizonyos elmúlt adventkor, tudtam a lelkem mélyén, hogy az erdő, pontosabban egy forrás alatt lévő kis völgy ajándékot tartogat egy számomra mélyen szeretett embernek. Vicces lehet, de ez nem más volt, mint egy korhadt fa gyökere, de a szobrászok szerint a szobor benne van a kőben, csak le kell fejteni róla a felesleget.

Nekem azért ennyi gondom nem volt vele, csak sétálnom kellett egykilométert a nagyjából tíz kilós fadarabbal, és otthon a megfelelő helyen három vágást kellett ejteni, majd alaposan megtisztogatni a fadarabot, aminek eredménye lett a képen látható kompozíció mécses tartója... A közös öröm nem maradt el, aki kapta megértette, vagyis inkább megérezte: egy darabot kaphatott így a bennem lakó Üdvözítőből. Ebben is szépen telt

mindkettőnk számára az a közös karácsony...

Tehát adjuk szeretettel mindannyian úgy, ahogyan kaptuk! Igyekeztem most is így tenni...

Az Úr szeretetével áldott karácsonyt kívánok mindenkinek, RKA!

ÉLŐ IGE

„Élek, de már nem én, hanem Krisztus él én bennem.” Gal 2,20

"ISTENNÉL SEMMI SEM LEHETETLEN" (Lk 1,37)

Hadd meséljek el egy csodába illő történetet, ami az Úr gondviselése által tapasztalhattam Advent harmadik vasárnapján.

Családommal az esti misére igyekeztünk, velem volt feleségem és a két éves kisfiúnk. Bementünk a templomba, a padok már telve voltak és kerestük hova ülhetnénk. Egyszer csak egy hang szólalt meg az egyik padosorból, ahogy elhaladtunk mellette:

- Üljetek ide, majd beljebb húzódok! Mellettem még van hely!

Egy barátságos tekintetű, középkorú férfi hangja volt. Beültünk mellé, és mivel még nem kezdődött el a mise, szóba elegyedünk vele. Beszéltünk neki a fiunkról, hogy koraszülötten jött a napvilágra, és hogy szépen halad a fejlődésben, de még sokat kell járni gyógytornászhoz. Ő is elmondta, hogy az egyik gyermeke is hasonló cipőben jár, és hogy átérzi a helyzetünket. Kisfiúnkra még hosszan mosolygott, majd felhangzott a mise kezdetét jelző csengő hangja.

A misén, miközben imádkoztam, előjöttek bennem az anyagi gondjainkkal kapcsolatos gondolatok. Nemrég költöztünk új lakásba, ami sok kiadással járt. Emellett megjött az éves elszámoló gázzámla is egy elég tetemes összegről. Hogyan fogjuk a kiadásainkat behozni? - kérdeztem magamtól. Hogyan fogjuk a kisfiam kezelésének költségeit tovább finanszírozni? Majd amint ezeket gondoltam, mindjárt eszembe jutott az e havi életige is: "Istennél semmi sem lehetetlen."

Megnyugvás és béke öntötte el a szívem. Nincs mitől aggódnom, mert Isten kezében tartja a dolgokat. Azt hajtogattam hát magamban, hogy Istennél semmi sem lehetetlen, és kértem Őt, hogy továbbra is viseljen gondot ránk.

Nem sokkal később újra megszólított ez a férfi, és odasúgta, hogy nem tudja megvárni a mise végét, de nagyon szeretne velem egy pár szót váltani és örülne, ha kijönnék vele a templom elé. Én azt gondoltam, hogy bajban lehet, ezért úgy döntöttem kimegyek vele, hátha tudok segíteni neki. Mikor kiértünk, elmondta, hogy ő egy vagyonos ember és minden hónapban szokott adakozni. Majd hozzátette:

- Ha nem sértelek meg vele, kérlek, fogadd el ezt az összeget. A kisfiadnak szánom!

Ezzel egy több tízezres címletből álló köteget nyújtott át.

Én földbegyökerezett lábbal álltam ott és mire felocsúdtam, ő már sarkon fordult és elment.

Tudtam, hogy én most egy fenséges dolognak lehettem a részese: az Isteni gondviselésnek. És csak arra tudtam gondolni, hogy minél hamarabb hálát adjak Istennek.

Rákóczi Bálint

A KARÁCSONY TIZENKÉT ANGYALA

Ezzel a címmel jelent meg a Szent Gellért Kiadó kiadványa, melyben tizenkét angyal kalauzol el bennünket a Születés barlangjába. Az angyalok szemlélődésén keresztül megérthetjük a karácsony titkát, átélhetjük az isteni Gyermekek születésének csodáját. Ízelítőül néhány szemlélődés:

„Csillag vagyok a betlehemi barlangistálló fölött. Csodálatos égi jel, amelyet hiába vizsgálnátok még távcsővel is, titkát így sem deríthetnétek fel! A napkeleti bölcsekhez is Isten küldött. Égi követ vagyok Isten szolgálatában, hogy hitet ébresszek és hitet erősítsek a szívekben. De jel vagyok, amelynek a gonoszok ellene mondanak, mint majd annak is, Akinek születését jeleztem. Nem az anyagvilágból,

hanem a szellemvilágból érkeztem, Isten szolgálatában váltam érzékelhetővé. Mint csillag, amely nem egy helyben ragyog, hanem vezet. Jézushoz, az üdvözítőhöz vezet, aki kisgyermekként Mária karjában pihen. Őt nyújtja neked Mária, ahogy a napkeleti bölcseknek is, ha úgy, mint ők, te is tiszta szívvel vágyódsz utána.” ...

„Pásztor vagyok, a legerősebb mindannyiunk közül. Társaim és a nyáj védelmében szembeszállok még a farkasokkal is. Társaim hallgatnak rám, mert ismerik és félik erőmet. De nem fitogtatni akarom ezt az erőt, hanem a gyengék védelmében használni. Amikor felhangzott az angyali szózat, mindenki rám nézett. Tőlem akarták tudni, mit tegyünk. Az öreg már neki is indult, neki sietős volt, mert lassabban jár. Nem mehetünk üres kézzel – mondtam. Aki jászolban fekszik és kiseded, annak sok mindent kell nélkülöznie. Számba vettem, mit adhatunk, mit vihetünk neki. Csak ami szegénységünkéből telik, de azt szívesen. Amikor a barlangba léptünk, először a Gyermeket pillantottam meg, éppen anyja keblén nyugodott. Fölötte megláttam Mária gyengéd, szépséges arcát. Ilyen tisztát, ilyen gyönyörűt még nem láttam életemben! És mégis mintha tulajdon anyámnak érezném! Titok ez. Isten titka! Csak annyit tudtam, hogy ezentúl egész szívemmel, minden erőmmel szolgálni akarom őt!”

L.M.

A család értékeinek felmutatása, intézményének erősítése érdekében a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia meghirdette a Család Évét. A Család Éve 2010. december 26-tól, Szent Család vasárnapjától 2011. december 29-ig tart. Az alábbiakban közlünk néhány részletet Bíró László püspök atya felhívásából. A felhívás teljes szövege és a Család Évével kapcsolatos további információk olvashatók a www.csaladeve.hu oldalon.

„A NÁZÁRETI SZENT CSALÁD MINDIG IS A SZERETET, AZ IMÁDSÁG ÉS A MUNKA ISKOLÁJA VOLT – hangoztatta XVI. Benedek pápa Spanyolországban, a Sagrada Familia templom felszentelésekor. - Napjainkban az életkörülmények megváltoztak, hatalmas technikai társadalmi és kulturális fejlődés zajlott le. E fejlődésnek együtt kell járnia az erkölcs, a mások iránti figyelem fejlődésével. Védeni és segíteni kell a családokat, hiszen az emberi élet alapja az egy férfi és egy nő közötti nagylelkű és felbonthatatlan szeretet. Az igaz szabadság csak ott születhet meg, és maradhat fenn, ahol szeretet és hűség uralkodik. Az Egyház tehát megfelelő gazdasági és szociális intézkedéseket kér ahhoz, hogy a nők maradéktalanul

megvalósíthatják hivatásukat otthon és a munkahelyükön. A házasságban egyesülő férfi és nő alkotta család élvezze az állam határozott támogatását. Legyen a gyermekek élete szent és sérthetetlen fogantatásuk pillanatától kezdve. Segítsék elő jogi és szociális téren is a születések számának növekedését. Az Egyház szemben áll mindennel, ami az emberi élet ellen irányul, és támogat mindent, ami elősegíti a természet rendjét, a család intézményének javát.” ...

„AMIKOR A MAGYAR KATOLIKUS EGYHÁZ MEGHIRDETI A CSALÁD ÉVÉT, a harminc évvel ezelőtt, 1981-ben megjelent Familiaris Consortio-ra, II. János Pál pápa apostoli buzdítására is emlékezve, sokrétű célt szeretne megvalósítani. A Családok Nagy Pápája sokat idézett gondolata: „Család, légy az, ami vagy!” A családev szeretné erősíteni a család belső identitását, ugyanakkor szeretné tudatosítani a család missziós felelősségét is. A család ugyanis egyszerre tárgya és alanya az evangelizációnak. Tárgya az evangelizációnak, rá irányul. Ebben az értelemben az egyházközségek segítsék és bátorítsák a fiatalokat a megalapozott házasságra. A távolabbi felkészülést segíti a családi életre nevelés, a közelebbi pedig a párkapcsolatokat irányítja a szentségi házasság felé, már a jegyeskort megelőzően. Fontos a házasságok kísérése, összefogása csoportokba, és hogy legyen, aki ott áll azok mellett is, akik válsággal, különböző nehézségekkel küzdenek. A családnak, mint az evangelizáció alanyának pedig az a feladata, hogy kinyilvánítsa és közölje a szeretetet, amely eleven visszhangja és tükröződése Isten emberek iránti szeretetének, a Vőlegény Krisztus szeretetének a Menyasszony Egyház iránt. (FC 17.)

A CSALÁD ÉVE SZERETNÉ FELRAGYOGTATNI A CSALÁD ÉRTÉKÉT, tudatosítani, hogy a házasságon alapuló család nélkül a nemzet elenyészik, a gazdaság összeomlik, a kultúra lehanyaglik. Társadalmunknak – amelyet az individualizmus, szekularizmus, relativizmus, materializmus tépáz – a család nyújt menedéket, mert képes a társadalom megújítására, hiszen a házasságon alapuló család, elfogadva az életet, a jövő záloga.” ...

„HÍVOK MINDEN JÓ SZÁNDÉKÚ EMBERT, hogy élje, ünnepelje, hirdesse, a Család Evangéliumát. Az életet szolgálni öröm. Modern világunk az erőfeszítés nélkül birtokba vehető olcsó és múló örömeket reklámozza. A jövő nemzedékét azok a családok adják, akik örömmel és szeretettel, sokszor áldozatok és küzdelmes erőfeszítések árán is szolgálják az életet.”

Bíró László az MKPK családreferens püspöke

2010. december 6-án, hajnali 5 órakor életének 83., szerzetesi fogadalmának 64., papságának 60., püspökségének 18. évében Vácott elhunyt Keszthelyi Ferenc Jeromos O. Cist. nyugalmazott váci megyéspüspök.

Keszthelyi Ferenc 1928. március 16-án Egerben született. Középiskolai tanulmányait 1938 és 1946 között a ciszterci rend egri gimnáziumában végezte. 1946. augusztus 29-én lépett Zircen a ciszterci rendbe. 1946-1950-ig Zircen, a rend hittudományi főiskoláján végezte teológiai tanulmányait. Ünnepestes fogadalmat tett 1950. augusztus 23-án. A szerzetesrendek feloszlása után 1950-1951-ben a székesfehérvári szemináriumban fejezte be teológiai tanulmányait. Székesfehérvárott, 1951. április 2-án szentelték pappá. 1951-52-ben Polgárdiban, 1952-53-ban Nagytétényben káplán. 1953 és 1960 között Budafok-Belvárosban káplán és hittanár volt. 1960-62-ben Remetekertvárosban káplán. 1962-1965 között Tárnokligeten lelkész, majd 1965-től adminisztrátor, 1967-től ugyanitt plébános. 1974 és 1992 között Nagytétényben plébános. 1969-től Kerekes Károllyal Egerben évente szervezte az ún. katechetikai lelkigyakorlatokat. II. János Pál pápa 1992. február 11-én kinevezte váci megyéspüspökké, szentelése 1992. március 21-én Vácott volt. 75. életévét betöltve 2003. március 27-én fogadta el lemondását a Szentszék, azóta a verőcei szeretetotthonban élt.

Jelmondata volt: IN CHRISTO AMICI - Krisztusban barátok.

Az elhunyt főpásztort december 14-én helyezték örök nyugalomra a váci székesegyházban.

Forrás: katolikus.hu

Michele Zanzucchi „**Mindenem megvan**” című könyvét november 26-án mutatták be a PPKE Jog-és Államtudományi Karának dísztermében. A könyvbemutatóon a boldoggá avatáson részt vett fiatalok elmondták, mit jelentett számukra a római esemény és miben változott meg életük **Chiara Badano** (akiről októberi számunkban írtunk) hatására. A könyv nem csupán róla szól, hiszen Chiara közösségi lelkiség útján vált *szentté*, példaképpé. A történetében nagyon hangsúlyos az a közösség, akivel együtt élt és haladt Isten felé: a családja, a barátai, a plébánia, a Fokoláre Mozgalom. A kötet az Új Város Kiadó gondozásában jelent meg.

PROGRAMAJÁNLÓ

Első alkalommal látható együtt a 19. századi magyar festőóriás, Munkácsy Mihály Krisztus-trilógiája Budapesten, a Magyar Nemzeti Galéria és a Munkácsy Alapítvány közös kiállításán. Munkácsy Mihály három legjelentősebb bibliai témájú festményének a Magyar Nemzeti Galériában való bemutatására a debreceni Déri Múzeum felújítása ad alkalmat. Az Ecce Homo a debreceni Déri Múzeum, a Krisztus Pilátus előtt a kanadai Art Gallery of Hamilton, a Golgota pedig Pákh Imre amerikai magyar műgyűjtő tulajdona. A három mű évek óta a Déri Múzeum állandó kiállításának része. A Budapesten november 23-tól látható kiállítás különlegességét az adja, hogy a három óriási méretű festményt olyan, a Magyar Nemzeti Galériában őrzött, saját kezű kisebb változatok, valamint más olaj- és grafikai vázlatok kísérik, melyek eddig még soha nem szerepeltek a nyilvánosság előtt. A trilógia 2011. április 30-ig látható a Magyar Nemzeti Galériában.

Hagyományos módon készülünk a **Hódolat Jézus jászolánál** ünnepre (karácsony másnapján, ami Szent Család vasárnapja) - hittanosaink és a fiatalok készülhetnek verssel, énekkel-zenével ajándékot adni Jézusnak - kérjük aki szeretne bekapcsolódni jelezze Lugosi Margitnál.
Mindenkit szeretettel várunk!

A Bolyki Brothers együttes karácsonyi hálaadó és jótékonyági nagykoncertjére kerül sor, 2010. december 21-én kedden este 19 órától a Millenáris Teátrumban!

ESEMÉNYNAPTÁR

- December 20. (hétfő) 17 óra**
December 23. (csütörtök) 17 óra karácsony előtti gyóntatás.
 Mindkét alkalommal 19 óráig , de amíg van gyónó, tovább is.
- December 24** (roráte nincs), éjféli mise lesz Veresegyházon, Vácrátóton és Őrszentmiklóson
 22.30-kor lesz mise Vácbottyánban és Erdőkertesén
- December 25.** vasárnapi miserend (8; 9.30; 18 óra)
- December 26.** Szent Család vasárnapja, Hódolat Jézus jászolánál
 a Püspöki Konferencia meghirdette a család évét,
 ami ezen a napon kezdődik.
- December 31.** év végi hálaadás 18 órakor (előesti szentmise)
- Január 1.** vasárnapi miserend (8; 9.30; 18 óra) Mária istenanyaságának ünnepe, kötelező ünnep.
- Január. 2.** Vízkereszt ünnepe; **18 órakor** gyermekmise

IMÁDKOZZUNK A NOVEMBERBEN KERESZTELT GYERMEKEKÉRT!

*Németh Gergelyért és
 Perjési Dánielért*

Úr Jézus, te formáld, te alakítsd őket,
 hogy hiteles, tanúságtevő keresztény
 emberekké váljanak! Segítsd szüleiket
 és keresztszüleiket a példaadásban!

Amen!

<p><u>SZENTMISÉK TEMPLOMUNKBAN</u> Hétköznap, kedd kivételével.. 18.30 Keddenként ugyanebben az időben igeliturgiát tartunk áldoztatással Szombat.....08.00 Vasárnap08.00; 09.30; 18.00 Gyónási lehetőség minden mise előtti 15 percben, illetve előre megbeszélt időpontban a plébánián is van gyóntatás. Görög katolikus misék: minden hónap 1., 3. és 5. vasárnapján 11.30 <u>SZENTMISÉK ERDŐKERTESÉN</u> Szombat.....18.00 Vasárnap 08.00 <u>SZENTMISE ŐRSZENTMIKLÓSON</u> Vasárnap.....9.30 <u>SZENTMISE VÁCBOTTYÁNBAN</u> Vasárnap11.00 <u>SZENTMISÉK VÁCRÁTÓTON</u> Szombat.....18.00 Vasárnap 11.00</p>	<p>KÖZÖSSÉGEINK Ifjúsági közösség: péntek 19:30 Családos közösség: minden hónap első szombat 17.30 Életige kör: minden hónap 3. csütörtök 19.15 (változás!) Felnőtt közösség: minden szerda 19.00 Kalász közösség: minden hónap második vasárnap délután Szent Antal imaközösség: minden hónap 13-án 17.30 Szent Anna Bibliakör: hétfő 10.00 Kórus: minden szerda 19 óra Gitáros kórus: minden vasárnap 16.30 Karitás: minden hónap második szerda 19.15 (változás!) Útkeresők: minden kedd 19.15 Dicsőítő csoport: kéthetente szerdán 19.00 Rózsafüzér társulatok: minden hónap első vasárnapja Missziós Imaközösség: minden hónap első vasárnap 16.00 Baba-mama minden csütörtök 10-12-ig</p>
<p><u>SZENTSÉGIMÁDÁSOK TEMPLOMUNKBAN</u> Hétfőn és csütörtökön 19 órától; Reggeli szentségimádás hétfőtől csütörtökig 6.00; pénteken 5.00 órától, hétvégén 6.30-7.30-ig (zsolozsma 6.30-tól)</p>	
<p>HIVATALI ÜGYEK Bejelentkezni a keresztelőre a kívánt időpont előtt legalább 3 hónappal szükséges (a baba születésének várható időpontja előtt is el lehet intézni). Bejelentkezés Lukács Péter állandó diakónusnál a +36-30-4744549-es telefonszámon. Bejelentkezés az esküvőre minden év március 1-ig, Molnár Zsolt plébános úrnál. Ha kérdése van, az 589-540-es vagy a +36-20-9104509-es telefonszámon lehet felvilágosítást kérni. Plébániai irodaügyelet a Szent Pio Otthonban munkanapokon 8-tól 15 óráig. A szentmise szándékok elolvashatók a faliújságon vagy a sekrestyében!</p>	
<p>Kiadja a Veregyházi Római Katolikus Egyházközség. Megjelenik havonta. A kiadványért felelős Molnár Zsolt plébános. (e-mail: molnar.zsolt@vaciegyhazmegye.hu) Szerkesztőség: dr. Horváth György, Ferencz Zoltán (e-mail: ferencz.zoltan@veresgyhaz.vaciegyhazmegye.hu) Az újság elolvasható a www.veresgyhaz.vaciegyhazmegye.hu honlapon is.</p>	